

POSLÁNÍ BOŽÍHO LIDU A JEHO AKTUÁLNÍ SITUACE

0. ÚVOD

Kromě spolupráce na procesu nápravy plní Boží lid úlohu jakýchsi strážců Božích tajemství, tzn. informací o Božích plánech a záměrech (často „zapečetěných“), které byly během historie postupně k dispozici. Jedním z jeho úkolů je uchovat tyto informace pro budoucí generace.

Tyto informace se však měly postupně studovat (Ža 1:1-3), „rozpečetovat“, doplňovat a kompletovat do stavu, kdy podají ucelený obraz o aktuální situaci a návod pro chování Božího lidu během tzv. Pánova (JHVH) dne (Př 4:18). Tuto práci dělali lidé s tvůrčími schopnostmi a osobní iniciativou, např. proroci (1Pe 1:10,11; 1Kr 19:9,10).

1. JHVH DNY

Cyklus periodického střídání JHVH dnů a nocí má svůj precedent a počátek ve stvořitelských dnech a probíhá dodnes (1Mo 1. kapitola).

Poznámka: Noc je zde interval mezi večerem a jitem. Bůh kvůli řešení havarijní situace zde na Zemi nemohl vejít do plánovaného „odpočinku“. Proto jeho práce (střídání jeho dnů a nocí) pokračuje nad rámec stvořitelského plánu (Žid 4. kap.; Jan 5:17; Zj 21:5).

I smysl těchto dní a nocí je tedy v podstatě stále stejný. JHVH den znamená období Jeho aktivity. Ta se týká vyhodnocení a ukončení předešlé etapy, vyhlášení nových úkolů a zahájení další etapy. Komunikaci s lidstvem obstarávají proroci, kteří studují Boží slovo,¹ zkoumají společenskou situaci a pak veřejně vystupují.

Noc je podobně jako ve stvořitelských dnech obdobím zkoušky. Má prokázat kvalitu splnění vytyčeného úkolu (dosažení, nebo minutí cíle!). Během noci Bůh ponechává svůj lid samostatnému vývoji. Vzhledem k tomu, že Boží lid má (nebo by měl mít) k dispozici potřebné a aktuální údaje o JHVH činnosti, plní během JHVH noci úlohu symbolických svíců (lamp). To proto, že má sloužit jako zdroj duchovního světla jednak sobě samému, jednak všem, kdo toto světlo hledají.

1.1. Svícny

Svícny jsou fyzicky oddělené (Kristus se prochází mezi nimi, hledá tu nejlepší církev) a každý sbor (církev, svícen) je klasifikován samostatně (Zj 1:10-13). Pro porovnání, v předešlé smlouvě býval všechen lid (národ, sedm lamp svícnu) klasifikován jako celek. Rovněž panny či družičky (církve) v Ježíšově podobenství mají každá svoji lampu, přičemž některé mají olej, jiné ne. Z toho plyne, že nejsou napojeny na společný zdroj.

Ve 3. smlouvě nabude poznání JHVH a všech jeho zákonů natolik přesné podoby, že křesťané nebudou mít důvod setrvávat dál v nejednotě (Sef 3:9).

Jer 31:34	„Už nebudou muset každý poučovat svého bližního, každý svého bratra a říkat: ‚Poznejte Jahva!‘ Neboť mě budou znát všichni od nejmenších až po největší – Jahvův výrok -, protože odpustím jejich zločin a už si nevzpomenu na jejich hříchy.“ [JB]
-----------	---

2. STRUKTURA BOŽÍHO LIDU

Písmo zaznamenává určité dělení členů sboru podle stupně zralosti:

1. Nově obrácení křesťané, lidé na samém počátku duchovního růstu jsou obrazně nazýváni nemluvnaty, děťátky (Mt 11:25; 1Ja 2:12). Jim je určeno „duchovní mléko“ (Žid 5:13; 1Te 2:7).
2. Pokročilí křesťané jsou nazýváni muži nebo mladí muži (1Ja 2:13; Ef 4:13). Jim už je určen „hutnější pokrm“ (Žid 5:12,14).

¹Když nebylo v moci proroků získat potřebné informace z Písma, býval tento deficit vyrovnán přímým Božím zjevením. Dnes je práce „proroků“ rozšířena o studium zákonů stvoření (vědeckých poznatků). Přímých kontaktů už by nemělo být potřeba.

3. Duchovně zralí křesťané jsou zvaní otcové (1Ja 2:13). Pouze ti mohou být vyučováni „hluboké Boží moudrosti“ (1Ko 2:6,7).

Mírou zralosti je dána i míra odpovědnosti jednotlivých křesťanů a s ní by měly růst nebo klesat naše nároky na jednotlivé členy sboru.

Poznámka: Duchovní zralost úzce souvisí se se zralostí lidskou (není mezi nimi velký rozdíl). Nelze ji měřit výkonností v duchovní práci či službě. Bohužel, je s touto výkonností často zaměňována a její nedostatek bývá výkonností kompenzován (např. Saul z Tarsu). Duchovní zralost znamená především schopnost projevovat lásku agapé (1Ko 13. kap.). To platí i v běžném životě.

Ježíš použil vlastního symbolu, když lid rozdělil na ovečky a beránky (Jan 21:15,16). Ovečky představují křesťany ochotné nechat se vést a beránci křesťany přijímající odpovědné postavení, což jsou starší sborů a diakoni.

2.1. Svatí – pomazání

Pomazání znamenalo ve starověku pověření pro náročnou úlohu krále (1Sa 16:13) nebo velekněze (2Mo 29:7).² Z duchovně zralých křesťanů se v tomtéž smyslu rekrutují tzv. „pomazaní“ neboli „svatí“ křesťané (2Ko 1:21; Ří 12:13). I tuto svatost lze chápat spíše jako perspektivu („vyhlídku“, Ří 6:19). Jsou to lidé, kteří už jsou na cestě k této svatosti.

V žádném případě nejde o lidi bez hříšných sklonů nebo nějak dokonalé (Ří 7:14-24), mají před sebou ještě mnoho obtížné práce na své osobnosti, ale už vědí, kudy vede cesta. Prostředkem nápravy může být i vlastní utrpení (Jk 1:2; Ří 8:26-28; 2Ko 12:7-10).

2.2. Povolání

Pomazání přímo neznamenal uvedení do funkce. Např. král David byl korunován roky po svém pomazání. Královskou funkci si musel vydobýt a toto mezidobí bylo vlastně obdobím jeho výchovy. Podobně velekněz byl po svém pomazání ještě posvěcen, schválen. David je na mnoha místech Bible uváděn jako precedent **pomazaného** neboli **Krista** (Jer 30:9; Eze 34:23). Pomazání tedy znamenalo spíše nabídku, povolání k budoucí funkci.

Podobně pomazání křesťané zdědí po svém schválení Boží moc! Dále už nebudou mít nad sebou výkonnou autoritu. Musí tedy dospět do schopnosti takové sebeanalýzy a sebekritiky, že budou mít své vlastní vady nejen pod kontrolou, ale budou muset být schopni samostatně, bez pomoci ostatních dokončit svůj vlastní proces nápravy.³

Pavel dokonce tvrdí, že je nikdo z lidí nemá právo posuzovat (1Ko 2:15,16; 4:3,4; Jan 3:8).⁴

Poznámka: Celé naše bytí je skutečně stálý proces růstu a zdokonalování. Žádný konečný cíl není stanoven, pouze milníky. Tato perspektiva svatosti (nebo tehdy spíše požadavek) byla stanovena Zákonem už Izraelitům (3Mo 19:2).

Povolání skupina není žádnou vyvolenou elitou, ale pouze předvojem a vzorem, dosažitelným pro všechny ostatní. Tito „svatí“ jsou opět lidmi s tvůrčími schopnostmi a nadáním, které je povolává k osobní iniciativě. Jsou tedy obdobou starověkých proroků. Právě tyto lidé vždy byli motorem vývoje Božího lidu 2. smlouvy, stejně jako kdysi proroci v 1. smlouvě.

V průběhu historie se proto tyto lidé někdy dostávali do rozporu s oficiální církví a stávali se, řečeno dnešními slovy, pronásledovanými duchovními disidenty. Někdy skončili i na hranici (Jan Hus). Byli to ti z „kacířů“, jejichž cílem bylo církev napravit (a věděli také jak) nebo jí nějak pomoci (např. překladem Bible), nikoli ti, kdo chtěli pouze kritizovat (byť právem), ale chyběl jim tvůrčí duch a dostatek lásky agapé. Skuteční pomazaní, jejichž pověřením je práce, jsou si totiž vědomi toho, že církev, i když se duchovně zkažila, zůstává stále Božím lidem a potřebuje pomoc. Snaží se podle toho chovat, ačkoli je to nesmírně těžké.

²Pomazání obdržel výjimečně ještě prorok Eliáš. Proroci nebyli povoláváni tak, aby to lidé viděli. Svoji roli zde hrála jejich vlastní iniciativa (Iz 6:8; 5Mo 18:22). Neexistoval jiný doklad pravosti proroka než výsledek jeho práce. Proroci nebyli nikým uváděni do funkce (1Kr 22:5-28).

³A posléze i bez pomoci Boha, učením se z vlastních chyb.

⁴Zde se dostáváme k fenoménu nesdělitelnosti některých zkušeností. Proto obecně v procesu dospívání člověk musí překročit hranici, od které začíná na své výchově a růstu pracovat samostatně a cílevědomě. Dospělým se může stát jedině vlastním úsilím (v sobě samém se může nejlépe vyznat jen každý sám; 1Ko 2:11; 13:11). Pokud se člověk takto „nenastartuje“, stává se trvale nedospělým a v nějaké podobě závislým na druhých. Toto je další, velmi náročná část rodičovského úkolu.

Poznámka: Tento postoj je opět srovnatelný s postojem krále Davida (1Sa 24:6-8). Zákonitý vývoj byrokracie zpravidla nápravu znemožnil, proto se podle předpovědi církev začala štěpit. Vznikaly reformní církve, které umožnily další vývoj Božího lidu. Tak vzniklo konkurenční prostředí, jež zpětně nutilo i „mateřskou“ církev k určitému pokroku.

2.3. Pomazaný národ králů a kněží

Skupina těchto pomazaných sehraje klíčovou dějinnou roli, protože právě oni mají přímo vstoupit do 3. smlouvy s Kristem (zdědí Boží království 3. smlouvy; Lk 12:32). Zde jejich pomazání dojde svého naplnění, získají „královské“ a „kněžské“ funkce slíbené jako perspektiva už Izraelitům (2Mo 19:6).

Zj 5:9,10	<i>„A zpívali novou píseň: „Jsi hoden vzít svítek a rozlomit jeho pečeti, protože jsi byl zabit a svou krví jsi koupil Bohu lidi z každého kmene, jazyka, lidu a národa. Udělal jsi z nich krále a kněze pro našeho Boha a budou kralovat nad zemí.““ [PNS]</i>
-----------	---

Všimněte si dále, že v podobenství o deseti pannách tyto panny nejsou nevěstou. Použitý řecký výraz umožňuje toto slovo přeložit i jako družičky (Mt 25:10). A skutečně, na jiném místě Ježíš vysvětluje, že tento děj se odehrává těsně po uzavření nové smlouvy (tedy těsně po svatbě; Lk 12:36). Sňatek s ženichem uzavře nevěsta, což jsou pomazaní „svatí“ (Zj 19:7,8), zatímco tyto družičky jsou církve různých kvalit. Z nich pouze ty vyspělejší, které pochopí, co se vlastně děje, budou doprovázet události nové smlouvy, tedy plnit svěřené úkoly.

2.4. Přátelé a otroci

Pomazané (povolané) křesťany již Ježíš nenazývá otroky, ale přáteli nebo dokonce bratry (Mt 25:40; Žid 2:11). Nechová se k nim tedy jako k otrokům, ale jako k partnerům. Nedává už příkazy, ale očekává jejich vlastní iniciativu (Lk 17:7-10).

Jan 15:15	<i>„Už vás nenazývám otroky, protože otrok neví, co dělá jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, protože jsem vám oznámil všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“ [PNS]</i>
-----------	--

Na rozdíl od otroků by tito přátelé měli mít správné informace!

Poznámka: Cožpak se s otroky uzavírají smlouvy? 1. smlouva byla uzavřena s národem jako celkem, ale 2. smlouva byla uzavřena s vybranými jednotlivci (Ga 4:1).

V závěru 2. smlouvy církve již opět natolik propadnou byrokracii, že pomazaní se v jejich vedení neprosadí. Církve budou řídit jen otroci! Tento proces je v našem vývojovém stupni stále ještě zákonitý a nelze se mu vyhnout.⁵ Proto Ježíš o otrocích (služebnících) říká, že jsou ustanoveni Pánem (Mt 24:45). Jsou ve vedení církvi s jeho souhlasem. Musí plnit stanovené povinnosti a podle svých výsledků budou jednotlivě souzeni (Zjevení 2. a 3. kapitola). Tito „otroci“ budou na rozdíl od „přátel“ většinou tápat (Lk 12:45-48).

2.5. Aktuální situace

Žijeme v závěru „tohoto věku“, v závěrečném období 2. smlouvy. Podle biblických proroctví se křesťané skutečně rozdělili na množství církví. Jejich historie je poznamenána nejen úspěchy, ale i mnoha neúspěchy. Historie křesťanství je dokonce poznamenána velice hrubým porušováním Božích zákonů. V jeho jménu hnaly církve národy do bratrovražedných válek. Inkvizice se církvi vymkla z rukou a má na svědomí skutky bezmezného bezpráví a krutosti.

Na základě těchto skutků, nejednoty a naukových omylů některé církve (přestože se samy v mnohém mýlí a nejsou ochotny si to přiznat) došly k závěru, že ostatní tzv. křesťanstvo přestalo být Božím lidem. Údajně již brzy po smrti apoštolů prvotní církev tento statut ztratila a stala se organizací Satanovou.

Poznámka: Tato tvrzení jsou odrazem „černobílých“ tendencí rozdělit náš svět na Boží a Satanovu organizaci, která údajně vyplňuje pomyslné vakuum vně Boží organizace. Satan je ale v současnosti bohem anarchie. Budování organizací není cílem jeho vývojové koncepce. Není to cílem ani JHVH koncepce, kterou chtěl Satan ještě předčít.

Spolu s prvotní církví se později v Satanově organizaci ocitly údajně i všechny ostatní. Ale nedopouštěli se snad i Židé bratrovražedných válek, bezpráví a modlářství? Neobětovali dokonce své děti pohanským

⁵Obečným společenským zákonitostem podléhá i Boží lid a není z nich nijak vyňat. Zákonitosti rozvoje byrokracie jako první podrobně popsal profesor Parkinson. S přebujelou byrokracií židovského státu bojoval už Ježíš (Mr 7:1-13) a varoval před ní i apoštol Pavel (2Ko 3:6).

bohům? A přesto nepřestali být Božím lidem (Ří 11:1). Kvůli těmto skutkům byli souzeni na základě své smlouvy s Bohem. Byli trestáni právě proto, že byli Božím lidem!

Výše uvedená domněnka některých církví není opodstatněná a neexistuje pro ni žádný precedent.

3. PRECEDENT STAROVĚKÉHO IZRAELE

Ří 11:1,2,11	„Chci tím říci, že Bůh zavrhl svůj lid? Naprosto ne! ... Bůh nezavrhl svůj lid, který si předem vyhlédl. ... Chci tedy snad říci, že klopýtli tak, aby nadobro padli? Naprosto ne! Ale jejich selhání přineslo pohanům spásu, aby to vzbudilo žárlivost Židů.“ [EP]
-----------------	---

Boží „zavržení“ Izraele má opět výchovný účel.

Ří 11:19-21, 24	„Řekneš snad: ‚Ty větve byly vylomeny, abych já byl naroubován.‘ Dobře. Byly vylomeny pro svou nevěru, ty však stojíš vírou. Nepovýšuj se, ale boj se! Jestliže Bůh neušetřil přirozených větví, tím spíše neušetří tebe! Jestliže tys byl vyřazen ze své plané olivy a proti přírodě naroubován na ušlechtilou olivu, tím spíše budou na svou vlastní olivu naroubováni ti, kteří k ní od přírody patří!“ [EP]
-----------------------	---

Tato slova napsal apoštol Pavel v době, kdy končila Boží smlouva s Izraelem!

Ježíš sice v jednom okamžiku nazval farizee ďáblůvými dětmi (Jan 8:44), ale po celou dobu své pozemské činnosti se trápil tvrdostí Židů a snažil se je obrátit zpět.

Mt 23:37,38	„Jeruzaléme, Jeruzaléme, ty, jenž zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kteří jsou k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna si pod křídla shromažďuje svá kuřátka..., a vy jste nechtěli. Hle, váš dům vám bude ponechán pustý.“ [JB]
----------------	--

Židé nebyli ďáblůvou organizací, ale Boží. Označením farizeů za ďáblůvy děti nemyslel Ježíš jejich účast v (neexistující) ďáblůvě organizaci. Tímto výrokem je označil za genetické potomky lidí těžce postižených Satanovou vývojovou koncepcí,⁶ ti totiž tvoří tzv. **semeno (potomstvo) hada** (1Mo 3:15). Tolik precedentní případ.

Pravdou zůstává, že se mnohé církve skutečně chovají jako nevěstka a zpronevřují se uzavřené smlouvě. Tímto svým chováním se odsuzují ke spravedlivému trestu (nemusí se týkat jednotlivců).

3.1. Otcové a synové, genetická spojitost

Mt 23:29-32	„Běda vám, znalci Zákona a farizeové, pokrytci! Stavíte hroby prorokům a zdobíte hrobky Božích služebníků a říkáte: ‚Kdybychom žili za dnů našich praotců, nepodíleli bychom se s nimi na prolévání krve proroků.‘ Tak svědčíte sami proti sobě, že jste synové těch, kdo vraždili proroky. Dokončete tedy to, co začali vaši praotcové.“ [PNS]
----------------	---

Tento výrok Ježíše Krista nelze plně pochopit bez znalosti zákonů vývoje a genetiky. Jediný rozdíl mezi Židy, kteří stáli před Ježíšem, a jejich otci, byl ten, že se nacházeli v jiném časovém období svého vývoje. Ježíš jim v podstatě řekl:

„Kdybyste žili ve stejné době jako vaši otcové, budete jednat za stejných okolností úplně stejně jako oni, protože jste jejich genetičtí potomci.⁷ Právě nyní jste v úplně stejné situaci jako byli vaši otcové, a protože jejich provinění uznáváte, avšak své nikoli, odsoudili jste tím sami sebe.“

Rovněž dnešní členové církví (i těch reformovaných) jsou genetickými potomky svých předchůdců. I jim tedy patří citovaná Ježíšova slova, i když nikoli všem ve stejné míře. Kritické odsuzující křesťany do role zavrženíhodných jsou v tomto ohledu zřejmě nevědomí. Z jejich stanovisek je cítit povýšenost, samospravedlnost a snaha úplně vytlačit mnohdy beztak už zprofanovanou konkurenci (Zj 3:17-20). Nechápu, že se tím vlastně snaží vnutit Bohu svá vlastní pravidla smlouvy, když prohlašují, že už zrušil smlouvu, kterou se svým lidem uzavřel.

Tento postoj se jeho nositelům může stát osudným (Mt 24:45-51). Neslíbil snad Kristus celému lidu 2. smlouvy:

Mt 28:20	„... A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“ [EP]
----------	--

A neslíbil také Bůh záchranu těm, kdo věří v Krista (Jan 3:16)?

⁶To jen podtrhuje výrok Bible: „Celý svět leží v moci toho ničemného.“ (1Ja 5:19) Vždyť jeho mocí a působením jsou postiženi všichni (Lk 13:16). První se z ní vymanil Ježíš a prohlásil to až na konci svého života (Jan 14:30). Ti, kdo se domnívají, že se už vymanili z jeho mocí, a ostatní odsuzují, že tak neučinili, jsou nezdravě sebevědomí a nebezpečně se mýlí (Lk 6:37).

⁷Toto pravidlo se týká především národa jako celku. Jednotlivci mají nesrovnatelně větší šanci přetvořit svoji osobnost a ovlivnit směr svého vývoje.

4. ZÁVĚR

Stejně jako Židé nebyli až dodnes definitivně zavrženi, přestože opakovaně porušovali smlouvu uzavřenou s JHVH, tak ani křesťanstvo nebylo doposud pro svoje špatné chování zavrženo.

A podobně jako byli Židé potrestáni v souladu s uzavřenou smlouvou, budou potrestáni i křesťané, jestliže se nebudou řídit smlouvou, která se na ně vztahuje.